

Bombarral galambjai

Margaret Galitzin

1946-ban Portugáliában a Szűzanya jelenéseinek harmincadik évfordulóját ünnepelték, „Szeplőtelen Fogantatás” címmel.

A Cova da Iria-ból származó Fatimai Szűzanya szobrát hordozták körbe, mely zarándoklat 1946. november 23-án Fatimából indult. A szobor papok és laikusok vállán, egy talpazaton haladt át az országon a lisszaboni katedrális eléréséig. Ott, december 8-án, Szeplőtelen Fogantatás ünnepén, Portugália felajánlását ünnepélyes keretek között megismételték.

Fatimából Lisszabon felé haladva kb. félúton, Lisszabontól 40 mérföldre, Bombarral-ban egy rendkívüli esemény történt, a galambok csodája.

December 1-én, amikor a Farimai Szűzanya szobra áthaladt Bombarral utcáin, öt galambot engedtek szabadon. A nagy tömeg himnuszokat énekelve halad az utcán, a galambok szabadon engedését nem is vették észre.

Aztán valami figyelemre méltó történt. A galambok közül három, ahelyett, hogy felfelé és elfelé repülne, odarepült a szoborhoz, és leereszkedett a Szűzanya lábaihoz. Ott maradtak, annak ellenére, hogy néhányan tapsolva, és integetve igyekeztek eltávozásra bírni azokat.

A szobrot közben vitték tovább városról városra, a Lisszabon felé vezető úton. A három fehér galamb a szobor alján maradt, mint a hű hölgyek. Egy tanú azt írta: „A tömeg zaját és kiáltását, a himnuszok énekét, az ünnepi tűzijátékokat, az éjszaka fényeit, a nap melegét vagy néhány napon át az esőt, a különböző templomok meglátogatását, az imádságot és az éjszakai szertartásokat végigkísérve a galambok nem hagyták el a Szűzanya szobrának talpzatát. Minden ellenére a galambok ott maradtak. Időnként a levegőbe szálltak, és körberepülték a szobrot, mintha bizonyítani akarták volna a hitetleneknek, hogy nincsenek odakötözve. Bombarral három galambja végig a Szűzanya lábánál maradt, elutasítva minden ételt vagy italt. A szekuláris sajtó is felkapta ezt a hírt, napilapok rendkívüli tényként beszéltek róla Európa szerte és az Egyesült Államokban is.

A szobor december 5-én érkezett Lisszabonba, harmadrendi karmeliták vezetésével. Az utcákon ezrek kísérték a menetet, köztük olyan kíváncsiskodók is, akiket elsősorban a „galambok csodája” vonzott oda. Senki sem csalódott. A galambok nem hagyták abba a szobor lábánál a Szűzanya tiszteletét, még akkor sem, amikor a szobor belépett a Fatimai Szűzanya gyönyörűen megvilágított templomába, a centenárium záró ünnepeire. A galambok egész nap, és az éjszakai virrasztások alatt is december 5-én és 6-án ott üldögéltek a Szűzanya lábainál.

December 7-én este a szobrot ünnepélyes, gyertyafényes – de egyben zajos – felvonulásban vitték át a székesegyházba. Tűzijátékok robbantak, zenekarok játszottak, virágokat dobáltak a Szűzanya szoborhoz. A galambok, melyek alkalmanként megcsókolták a szárnyukat, hogy egyensúlyukat tartsák, hűségesen megtartották a helyüket a szobor lábánál.

Amikor a menet december 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepe alkalmával elérte a székesegyházat, az egyik galamb a torony tetejére repült, és csaknem egy óráig ott maradt, majd visszazállt a Szűzanya lábaihoz. Az egész éjszakai virrasztás alatt a galambok nyugodtan maradtak.

A Lisszaboni bíboros, Manuel Cerejeira mutatta be az ünnepi szentmisét, majd felajánlotta Portugáliát a Szeplőtelen Fogantatásnak. Az ünnepi szentmise alatt egy csodálatos dolog történt. Amikor az átváltoztatás kezdetekor megszólaltak a harangok, hirtelen lebegni kezdtek a szárnyak. Egy szemtanú, Canon J. G. de Oliveira, ezt a jelentést tette:

„Valamennyiünk legnagyobb meglepetésére két galamb hirtelen felszállt... két hét koplalás után, mely alatt a galambok megtagadták az ételt és az italt, és végig a szobor lábánál maradtak... Az egyik egyenesen az oltár egyik oldalához, a másik az oltár másik oldalához

szállt! Ott, amikor a püspök felegyenesedett, hogy felemelje az átváltoztatott Szentostyát, leereszkedtek és összehajtották szárnyaikat, mintha imádnák az Urat!

Ahogy a szentmise előrehaladt, a két galamb ott maradt a Szent Színek mellett, mindenki döbbenetére, de ez még mindig nem volt a csúcspont.

A harmadik galamb ott maradt a Szűzanya lábainál. Amikor azonban az Szentáldozás következett, hirtelen felrepült a szobor aranykoronájának tetejére – mely koronát Legate bíboros, a Szentatya képviseltében előző év május 13-án Fatimában helyezett fel a szobor fejére – és amikor az püspök megfordult, és felemelte a mi Urunkat, mondván: „Ecce Agnus Dei” („Íme az Isten Báránya”), széttárta fehér szárnyait, és nyitva tartotta őket!”

Azon az estén a szobrot ünnepélyes keretek között, egy díszített fregattra vitték, hogy a Tagus-folyón az Almadai szeminárium udvarára vigyék. A három galamb, a tűzijátékoktól, a motorok zajtól és a több száz kísérő csónak fűtyülésétől függetlenül végig a Miasszonyunk lábainál maradt.

A Fatimába visszavezető út elején a három galamb elrepült, de három másik érkezett, melyek ugyanúgy a Szűzanya lábaihoz szálltak le, és ott maradtak a Szűzanya lábainál, amíg karácsonyra visszatért a szobor Fatimába.

Ennek az 1946-ban lezajlott csodálatos zárandokútnak, Bombarral galambjainak emlékére a Fatimai Szűzanya szobrokat három galambbal díszítik, melyek a lábainál pihennek.

Érdemes megjegyezni, hogy ugyanazon a napon a Szeplőtelen Fogantatás Templomban, Rio de Janeiróban, Brazíliában, egy fehér galamb berepült a templomba, egyenesen az oltárra, ahol a kereszt egyik szárán pihent, egészen a szentmise végéig.